

[Erik Eriksen.]

Udskrivningen af valg begrundes med, at befolkningen skal have lejlighed til at afklare sin holdning til de mange store opgaver, der venter. Jeg må indrømme, at denne begrundelse virker overraskende, meget overraskende, når den kommer fra en regering, som f. eks. har kunnet indgå et forsvarsforlig og slutte Danmark til det lille frihandelsområde uden at spørge vælgerne.

Jeg kan da heller ikke se, hvorledes nogle af de opgaver, som står umiddelbart for døren, i vigtighed kan måle sig med dem, jeg lige har nævnt.

Regeringen er som bekendt en flertalsregering; den er efterkrigsårenes mest magtfuldkomne regering. Det kan således ikke være oppositionens påståede ufordragelighed, der ligger til grund. Regeringen har ved flere lejligheder vist, at den gør, hvad der passer den, og endelig fortæller åbnings-talen da også om de tre partiers fælles politik for fremtiden — den er et regeringsprogram.

Man forstod udskrivningen af valg, hvis det var en mindretalsregering, som ikke længere kunne få den fornødne støtte til sin politik, men det er jo ikke tilfældet. Jeg hilser valget velkomment, men sandt at sige er det ejendommeligt at afslutte en sommerferie med at udskrive valg. Det sagligt rigtige ville have været at udskrive valg, da tinget sluttede sit arbejde her i forsommeren, således at en eventuel ny regering kunne have haft den folketingsløse tid til at forberede vinterens arbejde og lovgivning i.

Statsministeren har nævnt, at det bliver et skattevalg. Jeg er ganske enig med statsministeren. Det er på dette område skillelinjen i dansk politik for alvor går. Den går imellem på den ene side dem, som vil benytte skattepolitikken til statsligt formynderskab, til regulering og til fordeling, og som tror, at tusindårsriget nås ved ad disse veje at styrke statsmagten, og på den anden side dem, der vil udnytte den stigende velstand til at sikre borgernes frihed over for statsmagten. Enhver opsparing skal begunstiges, for — som jeg sagde — det skal kunne betale sig at arbejde og spare op, hvor man end har sin gerning. Den dag befolkningen kommer til at tvivle

på rigtigheden af denne opfattelse, er vi ude i det helt uholdbare.

Det er på denne baggrund, vore skatte- og opsparingsforslag skal ses. Jeg er helt overbevist om, at de reformforslag, oppositionen i dag har fremsat, rammer netop det, som såvel den enkelte borger som samfundet har brug for.

Men det er nok regeringsbladet Politiken, der har ret, når bladet allerede i august med hensyn til valgdatoen konstaterede, at det ville blive situationen — nærmere bestemt lønsituationen — der fastlagde valgets dato for statsministeren. Hvis dette er rigtigt — og det er det jo nok — må det måske være mig tilladt at beklage, at arbejdsmarkedets beføjelser udvides til også at omfatte datoen for valgets udskrivelse.

Også jeg tror, at den allervæsentligste grund til, at valget kommer nu, er den tilstand — jeg havde nær sagt det anarki — der har hersket på arbejdsmarkedet, og den frygt, regeringen må nære over for forårets forhandlinger. Det er ikke så længe siden man kunne træffe folk, der havde den opfattelse, at en socialdemokratisk regering var den bedste garanti for ro på arbejdsmarkedet. Man er sandelig i sommerens løb blevet belært om noget andet.

Jeg har nævnt, at regeringen har sin store del af ansvaret for denne udvikling. Regeringens politik har sat fart i længdningen bl. a. ved udviklingen på boligbyggeriets område; den forcerede aktivitet, som blev skabt i denne udprægede nøglebranche, gik ud over rimelige grænser. Det er en meget alvorlig sag, når det ikke længere er muligt at finde den arbejdskraft, som er nødvendig for en produktionsudvidelse. Jeg forstår i og for sig så udmærket, at denne lønbevægelse har fundet sted, for den er en reaktion mod inflation og mod et skatte-tryk, der med rette føles urimeligt.

Den høje regering ynder — og det gjorde dens ordfører jo også i dag — at tale om sin store indsats i disse 3 år, og lad så mig også holde mig til det. Jeg vil gerne have en nærmere udredning af, hvori denne indsats har bestået, når den internationale højkonjunkturs indflydelse regnes fra. Hvor meget bliver så tilbage? Er vor konkurrenceevne blevet forøget, så vi med fortrøstning kan se fremtiden i møde? Be-